

Tot staving van haar aanspraken voert de verzoekende vereniging de volgende middelen en argumenten aan:

- De fiscale gunstmaatregelen voor bankconcentraties zijn niet selectief en vormen geen ad hoc steunmaatregel. De fiscale maatregelen ter bevordering van de bankconcentraties waarin de Italiaanse regeling sedert 1990 voorziet, hoofdzakelijk om de privatisering van de banksector te vergemakkelijken, hebben geen ander doel dan de belastingregeling beter te laten inspelen op de specifieke evolutie van de Italiaanse bankwereld.
- De fiscale gunstmaatregelen ten behoeve van de overdracht van andere dan investeringsgoederen zijn geen steunmaatregelen, nu de belastingmaatregelen niet inhouden dat de Staat afstand doet van belastinginkomsten.
- De twee belastingmaatregelen vervalsen de mededinging niet en dreigen ook niet ze te vervalsen. De Commissie heeft op dit punt geen enkel onderzoek verricht. In dit verband zij erop gewezen, dat de Italiaanse banken in vergelijking met hun concurrenten uit de Gemeenschap ook in een minder gunstige positie verkeren omdat zij zwaarder worden belast, en een dergelijke belastingdruk in geen enkele andere lidstaat voorkomt.
- De voor bankconcentraties verleende fiscale maatregelen hebben geen invloed op de handel tussen de lidstaten.
- Ontbreken van onderzoek en van motivering inzake de afwijzing van het standpunt dat slechts sprake is van zeer geringe steun.
- De weigering van de Commissie om de betrokken Italiaanse regeling concreet te onderzoeken, bracht mee dat zij niet de gelegenheid heeft gehad om de strekking en de inhoud van die regeling goed te begrijpen; anders zou zij waarschijnlijk hebben moeten erkennen dat die regeling voldeed aan artikel 87, leden 1 en 3, EG, en zou zij de relevantie van het doel van die regeling juist hebben beoordeeld. De Commissie heeft evenwel de inhoud en de strekking van de Italiaanse regeling niet begrepen.
- De Commissie heeft in de bestreden beschikking, bij de beoordeling van de mogelijke onverenigbaarheid van de betrokken wettelijke bepalingen met artikel 87, lid 1, EG, geen rekening gehouden met het belang, waar in de procedure voor de Commissie reeds op is gewezen, van de gelijktijdige toepassing en de continuïteit van de wetten „Amato” (wet nr. 218 van 30 juli 1990) en

„Ciampi” in het kader van het privatiseringsproces van de Italiaanse bankwereld, waartoe met eerstbedoelde wet de aanzet werd gegeven. In dit verband zij erop gewezen dat de wet „Amato” bij verschillende gelegenheden door de Commissie werd beoordeeld in verband met de Siciliaanse banken en de Banco di Napoli. In dit verband wordt een schending aangevoerd van het beginsel van het gewettigd vertrouwen, het evenredigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Beroep, op 22 februari 2002 ingesteld door vennootschap Groupe Danone tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-38/02)

(2002/C 97/29)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door vennootschap Groupe Danone, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door A. Winckler en M. Waha, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- de beschikking krachtens artikel 230 EG nietig te verklaren;
- subsidiair de bij de beschikking aan verzoekster opgelegde boete krachtens artikel 229 EG te verminderen;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De bestreden beschikking betreft twee kartels op de Belgische biermarkt. Het eerste kartel zou zijn gesloten tussen de vennootschappen Interbrew en Brouwerijen Alken-Maes NV, en onder meer een algemeen non-agressiepact omvatten, een prijsakkoord voor de detailhandel en een opdeling van de „Hotel Restaurant Cafe” („horeca”)-markt. De Commissie veroordeelt Alken-Maes niet voor haar aandeel in dit kartel, maar alleen haar meerderheidsaandeelhouder van destijds, verzoekster, wegens haar eigen deelname aan het kartel en het feit dat zij een economische eenheid vormde met Alken-Maes.

Verweerster constateert ook het bestaan van een tweede kartelafpraak voor de onder de merken van distributeurs verkochte bieren, gesloten tussen Interbrew, Alken-Maes, Haacht en Martens, strekkende tot verdeling van de markt en onderlinge afstemming van de prijzen. Voor dit tweede kartel veroordeelt de beschikking verzoekster niet voor het handelen van haar voormalige dochtermaatschappij, omdat zij daarbij niet was betrokken.

Verzoekster vecht de constatering die aan de bestreden beschikking ten grondslag liggen, niet aan. Voor haar vorderingen voert zij de volgende middelen en voornaamste argumenten aan:

- De Commissie heeft gehandeld in strijd met het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling, door een „basisbedrag” voor de boete aan te houden van 25 miljoen euro.
- De beschikking is feitelijk niet gegrond, waar zij constateert dat de inbreuk heeft geduurd van 28 januari 1993 tot 28 januari 1998. Hierbij heeft de Commissie een veel te hoge vermenigvuldigingsfactor op het boetebedrag toegepast.
- De beschikking is niet gegrond waar zij constateert dat verzoekster druk zou hebben uitgeoefend om Interbrew te dwingen aan het kartel mee te werken.
- De beschikking is feitelijk en juridisch niet gegrond, waar zij de boete verhoogt wegens het feit dat verzoekster reeds tweemaal eerder is veroordeeld. Op dit punt heeft de Commissie inbreuk gemaakt op de beginselen „nulla poena sine lege”, „non bis in idem”, en het beginsel van rechtszekerheid.
- De beschikking is feitelijk en juridisch niet gegrond, omdat zij de boete slechts met 10 % vermindert wegens verzachtende omstandigheden. De beschikking heeft immers de invloed van de prijscontrole-regelingen en de traditie van onderlinge afstemming in de brouwerijsector niet in aanmerking willen nemen, het feit dat het kartel op de markt geen effect heeft gehad, de afhankelijkheid van Alken-Maes tegenover de machtspositie van Interbrew, de financiële moeilijkheden van Alken-Maes en de crisissituatie in die periode.
- De beschikking is feitelijk en juridisch niet gegrond, waar zij concludeert dat verzoekster de tegen haar ingebrachte feiten heeft ontkend. Uit dien hoofde komt verzoekster een aanzienlijke vermindering van de boete toe.

Verzoekster stelt eveneens schending van het recht van verweer, en van de op de Commissie rustende motiveringsplicht.

Beroep, op 25 februari 2002 ingesteld door Jungbunzlauer AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-43/02)

(2002/C 97/30)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 25 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Jungbunzlauer AG, Bazel (Zwitserland), vertegenwoordigd door R. Bechtold, M. Karl en U. Soltész, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 5 december 2001 nietig te verklaren (zaak COMP/E-1/36.604 — citroenzuur);
- subsidiair de bij artikel 3 van die beschikking opgelegde boete te verminderen;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen de beschikking van de Commissie van 5 december 2001 (zaak COMP/E-1/36.604 — citroenzuur) waarbij de Commissie heeft vastgesteld dat verzoekster en vier andere ondernemingen inbreuk hebben gemaakt op artikel 81, lid 1, EG en artikel 53, lid 1, EER-overeenkomst, door mede te werken aan een duurzame afspraak en onderling afgestemde gedragingen in de citroenzuursector. Aan verzoekster werd een boete opgelegd van 17,64 miljoen EUR.

Ten eerste betoogt verzoekster dat de beschikking aan de verkeerde adressaat is gericht. De beschikking had moeten zijn gericht tegen Jungbunzlauer GesmbH, een zustervenootschap van verzoekster.

Verzoekster voert aan dat de Commissie de feitelijke effecten op de markt niet afdoende heeft uiteengezet, en dat zij niet ten gunste van verzoekster rekening heeft willen houden met het feit dat Jungbunzlauer GmbH in het kartel een afzonderlijke rol heeft gespeeld.